

Тамъ седе лична Јована,
 Дà си збрала триста калфи,
 Тà продава руйно вино,
 Руйно вино, люта ракия.
 Пречула ми сѣ Јована,
 Сѣ убавина, гиздовина,
 Найповике со работа,
 На 'се-та земя сѣ пречу
 'Се-та земя околіа
 И Вардаска Вардаріа,
 На Солунска-та на'на;
 Дур' сѣ пречу на Дервишка
 Дервишка далечна земя.
 Нели дочу Дервиш-баша,
 Тà си собра триста души
 Триста души, голі Дервиши.
 Навяна'а бързи конѣ,
 Кинисаха ке си пойдатъ
 Ке пойдатъ Јова да пленатъ.
 Ка' дойдоха до стретъ пѣт-отъ,
 Нел' дотекна на Јована,
 Тà сѣ качи на ме'ана,
 Тà разгледа горе, долу
 Горе, долу по друмове;
 Нигде нищо не загледа.
 Сѣ здадеха темни мѣгли
 Темни мѣгли и прахови.
 Не са били темни мѣгли,
 Ток' били голи Дервиши.
 Скоро скоро сѣ свалила
 И на калфи имъ говоре:
 „Варай калфи вие шегарти!
 Току идатъ триста души
 Триста души голі Дервиши.
 Ка' дойдатъ голи Дервиши,
 Столови да имъ кладете
 И чаши да имъ дадете.“
 Дуръ си реч-та да дорече,

Дойдоха голи Дервиши,
 И излезеха шегарти,
 Тà фатиха бързи конѣ,
 И имъ столови кладоха;
 На 'си-те вино дадеха.
 Тогай веле Дервиш-баша:
 „Не сме дошли да пиеме,
 Тукъ сме дошли да плениме
 Да плениме лична Јова.“
 Тога веле лична Јова:
 „Лель сте дошли да м' плените,
 Язе сакамъ, сѣ васъ ке дойдамы.
 Ке пойдиме църно море,
 Ке ви пливнамы по море-то
 Вие по мене да пливнете;
 Кой преплива църно море,
 Тои мене ке ме земе.“
 Послушаха лична Јова,
 Тà ѝ велатъ и говорятъ:
 „Ке одиме църно море.“
 Тà станаха, тà поидеа.
 Тà спливна лична Јована;
 Дервиши спливна'а по нея.
 Ка си поиде до стредъ море,
 Сѣ повърна за да виде —
 Калпаци пливатъ надъ море,
 Дервиши немаатъ по нея;
 Па она назадъ сѣ върна,
 Сѣ върна излезе на край,
 Дà си поиде на механа,
 На калфи веле, говоре:
 „Турейте ми чаша вино,
 Защо сумъ си уморена,
 Дур' д' издавамъ триста души
 Триста души голі Дервиши.“
 Ъ туриха руйно вино,
 Лична Јова та сѣ напи;
 Отъ жбѣ на жбѣ въ гърло немаатъ.